

For de allerfleste Sagers Vedkommende vil dette sikkert ogsaa findes naturligt, og det falder da ogsaa godt i Traad med de Bestræbelser, som Lovgivningen i de senere Aar har udfoldet, netop med det Formaal at undgaa et af Parterne ikke ønsket Advokatskifte.

Ved Lov Nr. 300 af 30. Juni 1922 § 67 blev der saaledes gjort en Tilføjelse til Retsplejelovens § 735 netop med det Formaal at undgaa Advokatskifte i Straffesager, og i Rigsdagssamlingen 1928—29, vedtog begge Rigsdagens Ting et Forslag til Ændring i Retsplejelovens § 332, hvorved en tilsvarende Regel indførtes for de benificerede borgerlige Sagers Vedkommende.

Modstanden mod en udvidet Procedureadgang søger sit Hovedargument i Frygten for, at denne Udvidelse skal medføre en stærk Stigning i Højesterets-Appellernes Antal¹⁾.

Under den nuværende Ordning er der utvivlsomt en Del Sager, som i og for sig kunde fortjene Prøvelse ved Højesteret, men hvis Appel opgives, fordi den økonomiske Risiko er uforholdsmæssig overfor Sagsgenstanden.

Den, der appellerer til Højesteret selv en nok saa ringe Sag, maa for det Tilfælde, at han taber Sagen, regne med en betydelig økonomisk Risiko, hvilket har til Følge, at Sager, der ikke angaar mindst flere Tusinde Kroner²⁾, praktisk talt kun kan appelleres af den, der enten er saa fattig, at han kan faa fri Proces, eller er saaledes stillet, at den økonomiske Risiko er underordnet i Forhold til hans ideelle Interesse i at vinde Sagen. At den Formindskelse af Omkostningerne, som forventes at blive Følgen af en udvidet Procedureadgang, vil medføre, at Grænsen for, hvilke Sager det kan betale sig at appellere, bliver lavere end nu, og at dette vil medføre, at der fremtidig appelleres en Del Sager, hvis Appel under den nuværende Ordning maa opgives af økonomiske Grunde, maa vi anse for givet, men deri kan vi — og derom vil der vel kunne forventes almindelig Enighed — kun se et Argument mere for hurtigst muligt at skride til en Nyordning. At Folk af økonomiske Grunde maa opgive en Appel, der har rimelig Udsigt til at lykkes, bør i videst muligt Omfang undgaaes.

Den Tilvækst i Appelsagerne, som kan forventes paa denne Konto, er dog efter vort Skøn ikke saa stor, at man behøver at frygte, at Retten skulde blive overbelastet, hvilket jo iøvrigt kun vilde være et Argument for en Omorganisation af Retten³⁾, men ikke et Argument for Bevaringen af den bestaaende Tilstand.

¹⁾ Naar det endog har været anført, at Højesteretssagførerne efter den nuværende Ordning ser en særlig Opgave i at hindre Rettens Overbelastning ved at nægte at paa tage sig Appel af Sager, der efter deres Skøn ikke har særligt Krav paa Prøvelse ved Højesteret, saa turde der, hvis en saadan Opfattelse er den almindelige, være al mulig Grund til at advare mod en Ordning, der tillægges erhvervsdrivende Personer — som allerede paa Grund af deres nøje Tilknytning til Forretningslivet ikke altid kan udøve en saadan Censur aldeles upartisk — Myndighed til at foregribe Rettens Afgørelse og faktisk afskære Borgeren fra Benyttelsen af et af Loven tilsikret Retsmiddel. Sagføreren's Opgave maa være at klarlægge for sig selv og Klienten Chancerne for et gunstigt Udfald af Appellen. Han har selvfølgelig Frihed til at nægte at overtage en Sag, hvis Chancen synes ham for ringe i Forhold til Risikoen, men han bør ikke ved Afgørelsen heraf tage noget Hensyn til, om Retten staar i Fare for at blive overbelastet.

²⁾ Adskillige Sager, der formelt drejer sig om mindre Beløb, angaar *reelt* langt videre gaaende økonomiske og principielle Interesser.

³⁾ Her kan henvises til de f. Eks. af Professor Munch-Petersen og Højesteretssagfører Bache fremsatte Forslag om at dele Retten og nedsætte Tallet af de i hver Sag voterende, der her er højere end i noget andet Land. En saadan Omorganisation behøver ikke at medføre forøget Udgift, navnlig ikke, naar den med Sagsantallet automatisk stigende Gebyrindtægt tages i Betragtning.